

A la deriva – Sons de la indignació

A la deriva – Sons de la indignació fou un esdeveniment radiofònic, obert a les intervencions del públic que s'hi congregà, generat al voltant del 15M i altres esdeveniments populars massius. Va tenir lloc a l'[Ateneu Candela de Terrassa](#) el juliol de 2012, coproduït per Gep-21, [Synusia Llibreria](#) i [Post-Scriptum ràdio](#). Col·laboraren en la lectura de textos els actors Amàlia Sancho i Xavier Morte. El fil conductor són textos del filòsof francès Alain Badiou, enriquits i contrastats amb textos literaris de Kafka, Bernhardt, Duras, Txejov, Protàgores, Sade, Voltaire...

A continuació podeu trobar els textos en l'ordre en què es troben en **la versió de post-producció**. En alguns casos només es va llegir o recitar un fragment de la selecció aquí iclosa. Els textos del filòsof Alain Badiou són traduccions adaptades ex profeso per a ser recitades en format radiofònic. Hi ha fragments extrets del seminari “Qu'est-ce que c'est changer le monde?”¹, i dels llibres *Le reveil de l'Histoire*, Nouvelles(Éditions Lignes, 2011) i *La république* (Fayard 2012). Pel que fa als textos literaris o que no pertanyen a Badiou, aquí es reproduïxen en la traducció utilitzada (en alguns casos la catalana, en altres una de castellana).

01 – Protàgores - Plató

Era en aquell temps en què els déus existien, però les nissagues mortals no existien encara. Quan arribà també el dia assenyalat per al naixement d'aquestes, els déus les modelaren a l'interior de la terra, barrejant terra i foc i totes les coses que es poden combinar amb la terra i el foc. Quan les hagueren de fer sortir a la llum, ordenaren a Prometeu i a Epimeteu d'atribuir i repartir totes les qualitats de la faisó més convenient. Epimeteu, però demana a Prometeu que el deixi repartir.

(...)

Però Epimeteu, que no tenia prou saviesa, no s'adonà que havia despès totes les qualitats amb els irracionals: restava sense part en la distribució el gènere humà i Epimeteu estava perplex sobre què faria. (...) Prometeu, trobant-se en la dificultat de no saber quina mena de defensa trobaria per a l'home, robà a Hefest i a Atena l'habilitat tècnica i el foc –perquè sense el foc no era possible que aquella qualitat fos adquirida per ningú o esdevingués

¹<http://www.entretemps.asso.fr/Badiou/10-11.htm#_ftnref21> [febrer 2012]

útil- i en fa do a l'home. Així fou com l'home adquirí les arts útils a la vida, però la política li mancava, perquè era amb Zeus. Proveïts així els homes vivien al començament dispersos, perquè no hi havia ciutats. Així doncs eren destruïts per les bèsties, per tal com elles eren en tot més fortes que l'home. (...) Així cercaren d'aplegar-se i de salvar-se fundant ciutats; però quan s'aplegaven es feien mal mútuament, perquè no tenien l'art de la política, talment que es dispersaven novament i eren destruïts. Zeus, aleshores, tement per la nostra espècie que no desaparegués del tot, tramet Hermes portant als homes la vergonya i la justícia, per tal que hi hagués a les ciutats l'harmonia i els lligams creadors de l'amistat. Hermes aleshores pregunta a Zeus: -De quina manera cal donar als homes la justícia i la vergonya? Talment com s'havien repartit les altres virtuts repartiré aquestes? Perquè han estat repartides així: un de sol que posseeixi l'art de la medicina serveix a molts profans, i així mateix s'esdevé amb els altres artesans. Establiré així la justícia i la vergonya entre els homes, o les repartiré entre tots? -Entre tots, féu Zeus, que tots en participin; perquè no subsistirien les ciutats, si només uns pocs n'estiguessin proveïts, com s'esdevé amb les altres arts. Altrament, imposa de part meua la llei, que l'incapaç de participar de la justícia i de la vergonya sigui exterminat com una plaga de la ciutat.

02 - La veritat política (1) – Alain Badiou

Jo voldria partir de la definició del que és una veritat política, tal com us l'he donada la darrera vegada. Una veritat política és el producte organitzat d'un esdeveniment popular massiu, en el qual la intensificació, la contracció i la localització posen en lloc d'un objecte identitari i dels noms separadors que l'acompanyen, una presentació real de la potència genèrica del múltiple.

Un corrent important de la filosofia política sosté que una característica de la política és el fet que aquesta és aliena a la noció de veritat, i que des del moment que es connecta la política a una noció qualssevol de veritat, hom cau en la presumpció totalitària. Se'n dedueix que no hi ha altra cosa que opinions. Fixeu-vos que els qui sostenen això, no sostindrien en cap moment que en ciència o art només hi hagi opinions. Es tracta d'una tesi específica de la política, l'argumentació de la qual remunta a Hannah Arendt, i que diu que com que el que està en joc a la política és l'ésser-junts, hi ha d'haver un espai pacífic en el qual es puguin desplegar les opinions discordants, i que si hi hagués una veritat, necessàriament aquesta exerciria una opressió elitista sobre el règim obscur i confús de les opinions. Aquesta tesi s'ha implantat extensament des de fa una trentena d'anys, és a dir, des de la instauració del període de reacció, del qual jo en faig remuntar els inicis cap a finals dels anys setanta. El que caracteritza el pensament polític revolucionari, en canvi,

és precisament el fet de concebre que hi ha una veritat en política i que l'acció política és en si mateixa una lluita del veritable contra el fals.

03 – Doblepensar – G. Orwell

Doblepensar: *v. tr. intr.* Saber y no saber, hallarse consciente de lo que es realmente verdad mientras se dicen mentiras cuidadosamente elaboradas, sostener simultáneamente dos opiniones sabiendo que son contradictorias y creer sin embargo en ambas ... creer que la democracia es imposible y que el Partido es el guardián de la democracia.

04 - La veritat política (2) - – Alain Badiou

Quan jo parlo de veritat política, no em refereixo a un judici, sinó a un procés: una veritat política no consisteix en alguna cosa així com «jo dic que tinc raó, i els altres estan equivocats», sinó que una veritat política és quelcom que existeix en el seu procés actiu i que es manifesta, en tant que veritat, en diferents circumstàncies. Les veritats no són judicis anteriors als processos polítics i que després caldria verificar o aplicar, etc. Les veritats són la realitat mateixa en tant que procés de producció d'esdeveniments polítics, de seqüències polítiques, etc. Veritats, sí; però, de què? Veritats del que és efectivament la presentació col·lectiva de la humanitat com a tal. I també la tesi que una bona part de l'opressió política consisteix en la dissimulació d'aquesta presentació col·lectiva de la humanitat. Quan hom es ressol a dir que no hi ha res més que opinions, resulta que és l'opinió dominant, és a dir, l'opinió que té mitjans de domini, la que s'imposa com a consensuada o com el marc general en el qual existeixen les altres opinions.

(...)

La veritat política arrela en els esdeveniments populars massius. Jo no dic que la veritat política s'hi pugui reduir: no és veritat que una veritat política sigui només finalment una mena de moment d'alçament o bé, com deia Trotsky, quan «les masses puguen a l'escena de la Història». Cosa que no passa pas tots els dies. Com diu el meu amic Sylvain Lazarus, la política és rara. La política en tant que producció, és a dir, en tant que procediment de veritat, es dóna rarament, ja que l'Estat, aquest sí que existeix sempre, en tot moment.

05 – Utopía – T. More

En Utopía, como todo es de todos, nunca faltará nada a nadie mientras todos estén preocupados de que los graneros del Estado estén llenos. Todo se distribuye con equidad, no hay pobres ni mendigos y aunque nadie posee nada todos sin embargo son ricos. [...]

Bien quisiera que alguien midiera este sentido de justicia con el que rige en otras partes. Yo tengo que confesar que apenas he encontrado un leve rastro de justicia y equidad en ninguna de ellas. ¿Qué justicia es la que autoriza que un noble cualquiera, un orfebre, un usurero o cualquier otro que no hacen nada o hacen cosas contrarias al Estado, puedan llevar una vida regalada sin mover un dedo o en negocios sucios y sin responsabilidad? Entre tanto el criado, el cochero, el artesano, el labriego andan metidos en trabajos que no aguantarían ni los animales por lo duros y al mismo tiempo tan necesarios que sin ellos la República se vendría abajo antes de un año. Apenas les llega para alimentarse malamente y llevan vida peor que la de las mismas bestias. [...] Si no les llega para mal vivir, ¿cómo pueden ahorrar para su ancianidad?

¿No es injusta una sociedad que se vuelca con los llamados nobles, los manipuladores y los traficantes de cosas inútiles, aduladores y perezosos? [...] ¿Qué podemos pensar de esos ricos que diariamente expolian al pobre? En realidad lo hacen al amparo, no de sus propias maquinaciones, sino amparándose en las mismas leyes. [...]

Después podrán dedicarse a sacar nueva tajada del trabajo y esfuerzo de los obreros a quienes desprecian y explotan sin riesgo alguno. Cuando los ricos consiguen que todas estas trampas sean puestas en práctica en nombre de todos, es decir, en nombre suyo y de los pobres, pasan a ser leyes respetables.

Pero estos hombres despreciables que con su rapiña insaciable se apoderan de unos bienes que hubieran sido suficientes para hacer felices a la comunidad, están bien lejos de conseguir la felicidad que reina en la república utopiana. Allí la costumbre ha eliminado la avaricia y el dinero, y con ellos cantidad de preocupaciones y el origen de multitud de crímenes. Pues todos sabemos que el engaño, el robo, el hurto, las riñas, las reyertas, las palabras groseras, los insultos, los motines, los asesinatos, las traiciones, los envenenamientos son cosas que se pueden castigar con escarmientos, pero que no se pueden evitar. Por el contrario las elimina de raíz la desaparición del dinero que elimina al mismo tiempo el miedo, la inquietud, la preocupación y el sobresalto. La misma pobreza que parece que se basa en la falta de dinero, desaparece desde el momento en que aquel pierde su dominio

[...] el bendito dinero, inventado para lograr más fácilmente el camino del bienestar, es el cerrojo más duro que cierra la puerta del mismo.

Pienso que los ricos se dan cuenta de esto. Saben que no hay nada mejor que tener lo que se necesita. Sin abundar en superficialidades, es multiplicar disgustos vivir asfixiados por tantas riquezas.

Creo además que o bien por interés personal o por seguir la voz de Cristo, todo el mundo hubiera seguido hace tiempo las leyes de esta república utópica. [...]

Pero se opone tenazmente nuestra soberbia, bestia maligna y madre de todos nuestros males. Su felicidad se mide no por el propio bienestar, sino por las desgracias de los otros [...] Su felicidad comprada con la desgracia de los otros se satisface mostrando unas riquezas que pisan y atormentan la pobreza ajena. Esta serpiente infernal se enrosca en los pechos de los hombres y les impide seguir el buen camino. Como una rémora los entretiene y los disuade. Está tan enraizada en los hombres que no es fácil extirparla.

Mucho me alegra que esta forma de gobierno que yo quisiera que la tuvieran todos, la hayan conseguido al menos los utópicos [...]. Han sido eliminadas en ella las raíces de la ambición y las disensiones. No hay por lo mismo peligro de disturbios internos, que en más de una ocasión han echado por tierra las ciudades más ricas y sólidas. Lograda esta armonía interior y gracias a sus magníficas organizaciones la envidia de los reyes vecinos no ha sido capaz de derribar esta república ni aun siquiera conmovérla [...]

Al terminar de hablar Rafael, [...] le cogí de la mano y tras alabar su exposición y las costumbres de los utópicos le introduje en la casa para cenar. Le dije que tendríamos tiempo de discurrir con más profundidad sobre estos temas y discutir más profusamente. ¡Ojalá. que algún día pueda realizarlo!

Entre tanto tengo que confesar que no puedo asentir a todo cuanto me expuso este docto varón, entendido en estas materias y buen conocedor de los hombres. También diré que existen en la república de los utópicos muchas cosas que quisiera ver impuestas en nuestras ciudades. Pero que no espero que lo sean.

06 – La intensificació- – Alain Badiou

Intensificació designa el fet que quan hi ha un alçament popular massiu, hi ha una intensificació subjectiva general, la qual Kant ja havia remarcat en el moment de la Revolució Francesa sota el nom d'entusiasme. Aquesta intensificació és general, ja que és tant una intensificació i una radicalització dels enunciat, de les preses de posició, de les formes d'acció, com també la creació d'un temps intens (hom és al peu del canó des que surt el sol fins que es pon, la nit deixa d'existir, l'organització temporal està trastocada, ja no se sent el cansament tot i estar exhaust, etc.), cosa que explica el desgast ràpid d'aquest tipus de moment. Un estat com aquest no pot esdevenir crònic; crea l'eternitat però en si mateix no és etern. Aquesta intensitat, però,

es desenvoluparà encara durant força temps, un cop hagi desaparegut l'esdeveniment que li ha donat lloc. Una vegada que la gent ha tornat a casa seva, resta al seu darrera una energia que posteriorment es recollirà i s'organitzarà.

07 – La cambra de les sabates – T. Bernhardt

A la cambra de les sabates hi està sol amb ell mateix i amb els seus pensaments de suïcidi, que comencen en el mateix moment que els exercicis de violí. Així doncs, entrar a la cambra de les sabates que és sens dubte l'habitació més espantosa de tot l'internat, és per a ell refugiar-se en ell mateix amb el pretext de practicar el violí i toca tan fort el violí a la cambra de les sabates que ell mateix tem constantment, durant els exercicis de violí a la cambra de les sabates, que la cambra de les sabates exploti en qualsevol moment enmig dels virtuoses exercicis de violí sorgits amb facilitat, encara que no amb exactitud, resta absorbit pels seus pensaments de suïcidi, en els quals, ja abans de entrar a l'internat, havia estat ensinistrat, perquè en conviure amb el seu avi tota la seva infantesa anterior va passar per l'escola de l'especulació amb el suïcidi. Els exercicis de violí i el Sevcik diari eren per a ell, conscient que mai faria una gran carrera amb el violí, una benvinguda coartada per estar sol i per estar amb ell mateix a la cambra de les sabates, on ningú tenia entrada durant els seus exercicis, a la banda de fora de la porta penjava un rètol escrit per la senyora Grünkanz amb la inscripció "no entreu, exercicis de música". Cada dia anhelava poder interrompre la tortura completament esgotadora de l'educació de l'internat amb l'estada a la cambra de les sabates, poder aprofitar amb la música del seu violí aquesta espantosa cambra de les sabates per als seus pensaments de suïcidi. Al seu violí, havia fet la seva pròpia música propícia per als seus pensaments de suïcidi, la música més virtuosa, però que no tenia absolutament res a veure amb la música prescrita al Sevcik, ni tampoc amb els deures que li posava Steiner, el seu professor de violí, aquesta música era per a ell, en realitat, un mitjà per aïllar-se cada dia havent dinat de la resta dels interns i de tot l'engranatge de l'internat i poder consagrar-se a si mateix, res més, aquesta música no tenia res a veure amb l'estudi del violí, com hauria calgut i n'estava obligat, però que ell com que en el fons no ho desitjava, ho detestava. Aquesta hora d'exercicis de violí a la cambra de les sabates, gairebé del tot fosca on les sabates dels interns, disposades en fileres fins al sostre, condensaven més i més l'olor hermètica de suor dins la cambra de les sabates, era per a ell l'única possibilitat de fugida.

08 – Contracció- – Alain Badiou

La situació es contracta en una mena de representació d'ella mateixa, una mena de metonímia de la situació de conjunt. Durant un temps, aquesta contracció és reconeguda universalment: no importa qui arreu del món sap que la gent concentrada a la plaça Tahrir pronuncien alguna cosa que concerneix tothom. És un tret general el fet que, durant els aixecament populars massius, allò que s'anomena el «país profund»/ la «majoria silenciosa», desapareix, i tota la llum s'enfoca vers una minoria que, per molt nombrosa que sigui, resta encara una minoria – una minoria massiva.

09 – Sociedad Utópica de la Isla de Tamoé – Marqués de Sade

Que la púrpura de los reyes no te deslumbre, descúbrellos bajo la pompa con que esconden su mediocridad, su despotismo y su insolencia. [...] Desprecia soberanamente esos tiranos que Europa va a revelar ante tus ojos, los verás por doquier rodeados de esclavos que les ocultan la verdad porque esos favoritos tendrían demasiado que perder si se la mostraran.

10 – Localització - – Alain Badiou

Una modalitat fonamental d'existència de tot això és la creació de llocs polítics. Un lloc polític és un lloc en el qual té lloc l'esdeveniment popular massiu, al qual fa existir en un sentit universal. Un esdeveniment polític que tingui lloc per tot arreu, no existeix pas; un esdeveniment polític té lloc en un lloc. Aquests llocs poden variar: els llocs polítics del maig 68 van ser edificis (l'ocupació de la Sorbonne, de l'Odéon, de les fàbriques); no és el mateix que les places. Les significacions, el modes de presència no són els mateixos.

11 – La ciutat – T. Bernhardt

La ciutat, poblada per dues categories de persones, les que fan negocis i les seves víctimes, per als que aprenen i estudien només és habitable d'una manera dolorosa, una manera pertorbadora per a qualsevol naturalesa, amb el temps destorbadora i pertorbadora, i molt sovint pèrfida i mortal. [...]

La meua ciutat natal és en realitat una malaltia mortal, en la qual els seus habitants neixen i hi estan enredats, i si no en marxen en l'instant decisiu, directament o indirectament tard o d'hora, amb totes aquelles horribles condicions, o es suïciden o bé, directament o indirectament, a poc a poc i miserablement, sucumbeixen en aquest terreny de mort arquitectònic-arquebisbal-estúpid-nacionalsocialista catòlic, ben mirat de cap a cap,

enemic de les persones. La ciutat per a aquell que la coneix i coneix els seus habitants és un cementiri de les fantasies i els desitjos, bonic en la superfície, però sota aquesta superfície horrible en realitat.

12 – Deslocalització

13 – Davant la Llei – F. Kafka

Davant la Llei hi ha un porter. Un home de pagès se li acosta i li demana entrada a la Llei. Però el porter li diu que ara no li hi pot donar entrada. L'home reflexiona i després pregunta si podrà entrar-hi més tard. “Potser sí, diu el porter, “però ara no.” Com que la porta de la Llei és oberta, com sempre, i el porter s'enretira, l'home s'ajup per tal de mirar-ne l'interior. Quan el porter se n'adona, riu i diu: “Si tant et tempta, prova d'entrar-hi malgrat la meva prohibició. Però fixa't bé jo sóc poderós i només sóc l'últim dels porters. A cada sala hi ha porters, cadascun més poderós que l'altre. L'esguard del tercer, ni jo ja no el puc suportar.” L'home de pagès no havia esperat tals dificultats. “Però si la Llei ha de ser accessible a tothom i sempre”, pensa, però quan es torna a mirar el porter, amb el seu abric de pells, el seu nas punxegut i la seva barba tàrtara, negra, llarga i espessa, decideix que val més esperar el permís d'entrar. El porter li dóna un tamboret i el deixa seure al costat de la porta. Hi passa dies i anys. Fa un grapat de temptatives de ser-hi admès i cansa el porter amb els seus precés. Força vegades el porter li fa petits interrogatoris, preguntes sobre la seva terra i moltes altres coses, però són preguntes indiferents, com les que fan els grans senyors, i al capdavall sempre acaba dient que encara no el pot deixar entrar. L'home, que s'havia proveït a bastament per al viatge, ho desprèn tot, per valuós que sigui, per subornar el porter. Aquest ho accepta tot, prou que sí, però dient: “Ho accepto únicament perquè no creguis que has deixat de fer res.” Durant tots aquests anys, l'home observa el porter gairebé ininterrompudament; s'ha oblidat dels altres porters i aquest primer li sembla l'únic obstacle per entrar a la Llei. Maleeix el dissortat atzar sense miraments i en veu alta durant els primers anys; més endavant, a mesura que es fa vell, ja tan sols rondina entre dents. Es torna infantil i, com que durant anys ha estudiat el porter i li ha descobert puces al coll de l'abric, demana també a les puces que l'ajudin a fer canviar d'opinió el porter. Finalment la vista se li decandeix i no sap si realment tot s'enfosqueix al seu voltant o si són els ulls que l'enganyen. Malgrat tot, però reconeix encara prou bé enmig de la fosca una resplendor que emana inestroncablè de la porta de la Llei. Ara ja no li resta gaire temps de vida. Abans de morir, totes les experiències d'aquells anys se li concentren al cap en una pregunta que fins ara encara no ha fet al porter. Li crida l'atenció amb gestos, perquè el seu cos entumit ja no es pot incorporar.

El porter s'ha d'ajupir molt cap a ell, perquè la diferència d'alçada s'ha accentuat en perjudici de l'home de pagès. “Què més vols saber?”, pregunta el porter. “Ets insaciable.” “Tothom vol arribar a la Lleï”, diu l'home. “Com és, doncs, que durant tots aquests anys ningú tret de mi, no hi ha demanat entrada?” El porter veu que l'home ja està a les acaballes i, per fer-se sentir de la seva oïda cada vegada més dèbil, li crida: “Ningú més no podia obtenir-hi l'admissió perquè aquesta entrada t'era destinada únicament a tu. Ara me'n vaig i la tanco.”

14 - La presentació real - – Alain Badiou

El moviment hispànic, el dels «indignats», és una imitació alhora sincera, activa i tanmateix limitada, dels motins històrics dels països àrabs. Reclamar una «democràcia real», oposada a una democràcia dolenta, no crea cap dinàmica duradora. D'entrada, tot plegat resta massa intern a la ideologia democràtica ja instaurada, massa dependent de les categories de la dominació crepuscular occidental. Com hem vist, ara, en aquesta re-obertura de la nostra història, es tracta de l'organització, no d'una «democràcia real» sinó d'una autoritat del Veritable. O d'una Idea incondicionada de la justícia. A més a més, cal alhora saludar i criticar la categoria d'indignació, llançada amb molt de coratge, amb tot l'èxit que ja coneixem (i això és un bon símptoma) per Stéphane Hessel. Té tota la raó del món quan convida la joventut a investigar, a anar a veure el que passa, a no girar la cara davant els crims actuals, innombrables, del capitalisme contemporani. Té raó quan ens diu: «Mireu què passa realment a Gaza, a Bagdad, a Àfrica, i fins i tot a casa vostra! Trenqueu amb el consens «democràtic» i la seva propaganda de paper mullat» Ara bé, amb indignar-se mai no n'hi ha hagut prou. Un afecte negatiu no pot reemplaçar la Idea afirmativa ni la seva organització, així com el motí nihilista no pot pretendre ser una política.

Tanmateix, entre les grans virtuts del motí hispànic, hi ha la simultaneïtat xocant, instructiva, entre el sorgiment d'una presentació real (la concentració de la joventut vital del país a la Plaça del Sol) i un fenomen representatiu (una victòria electoral aclaparadora de la dreta espanyola, ben coneguda pel fet de ser particularment reaccionària). Sols per mantenir-se, el moviment ha hagut de declarar tot seguit la vacuïtat total del fenomen electoral, i per tant, de la representació («no ens representen») en nom de la presentació que encarnava. El moviment hispànic ha tornat a dir, amb uns mots nous, la gran veritat de finals de juny del 68 a França, això és: «Eleccions, parany conservador».

15 - La Grosella – A. Chehov

Los hombres que vemos son aquellos que van al mercado a hacer la compra, los que de día comen, de noche duermen; vemos a los que van por ahí diciendo tonterías, se casan, envejecen y llevan apacibles al cementerio a sus difuntos; pero no vemos ni oímos a los que sufren. Todo cuanto de pavoroso tiene la vida ocurre no se sabe muy bien dónde, como quien dice tras bastidores. Todo es silencio y calma; solo protestan las mudas estadísticas: tanta gente se ha vuelto loca, se han bebido tantos baldes de vodka, tantos niños han muerto de desnutrición... Y este orden de cosas parece necesario; el hombre feliz, al parecer se siente bien porque los desgraciados arrastran en silencio su duro destino y porque sin este silencio la felicidad sería imposible. Es como una hipnosis colectiva.

Haría falta que tras la puerta de cada hombre feliz y satisfecho hubiera alguien con un martillito que le recordase continuamente con sus golpes que existe gente desgraciada, que la vida, por feliz que sea, tarde o temprano le enseñará sus garras y la desgracia —la enfermedad, la pobreza, la muerte— caerá también sobre él, y entonces nadie lo verá ni lo oirá, como ahora él tampoco oye ni ve a los demás. Pero no tenemos a este hombre del martillo. El hombre feliz sigue su vida, los pequeños quehaceres de cada día le afectan muy por encima, como a la encina el viento. En resumen, todo está a pedir de boca...

Aquella noche comprendí que también yo era un hombre feliz y satisfecho —prosiguió Iván Ivánovich poniéndose de pie—. Que yo también, en la mesa o en mis paseos de caza, daba lecciones de cómo vivir, cómo creer o cómo dirigir al pueblo. Que yo también decía: El estudio es luz, es necesario instruirse, pero para la gente sencilla basta de momento con las cuatro reglas. La libertad es un bien, decía yo, vivir sin ella es imposible, es como el aire, pero por ahora hay que esperar un poco. Sí, así hablaba yo. Pero ahora pregunto: Esperar, ¿en nombre de qué? —preguntó Iván Ivánovich mirando con severidad a Burkin—. Esperar, ¿en nombre de qué, les pregunto. ¿En nombre de qué argumentos?

Me dicen que no puede hacerse todo de la noche a la mañana, que en la vida cualquier idea se hace realidad de modo paulatino, a su debido tiempo. Pero, ¿quién dice eso? ¿Dónde está la demostración de que es justo? Ustedes se remitirán al orden natural de las cosas, a la ley intrínseca de los fenómenos. Pero ¿qué orden y ley hay en el hecho de que yo, un hombre que vive y piensa, me encuentre ante un foso y espere que este se llene por sí solo o que se cubra de barro, cuando podría saltarlo o construir sobre él un puente? Y nuevamente digo: Esperar, ¿en nombre de qué? Esperar cuando no haya fuerzas para vivir, ¡y entre tanto hay que vivir, hay ganas de vivir!

Extra 01 - El contra-déu de la igualtat - – Alain Badiou

Sòcrates-Nosaltres desitgem una nova política, el comunisme, diu Sòcrates. I això serà ben bé més que un mer desig.

Amantha – Aquesta esperança és magnífica, insisteix Amantha. Tinc la recança, però, que no contingui una dosi considerable de mentida.

Sòcrates- És que no hi ha a tota representació política, diu Sòcrates de sobte molt seriós, alguna cosa com una mentida útil, una mentida necessària, una mentida veritable? Jo penso en la història que em va explicar ja fa molt de temps un mariner fenici. «A molts països, em deia, la societat està repartida severament en tres classes socials que no es freqüenten gaire entre elles. En primer lloc hi ha els financers, els grans propietaris, els alts magistrats, els caps militars, els presidents de consells d'administració, de premsa, ràdio i televisió. A continuació trobem la massa d'oficis intermediaris: oficinistes, infermeres, petits quadres, professors, animadors culturals, intel·lectuals incerts, representants de comerç, psicòlegs, escriptors, venedors qualificats, enginyers de petites empreses, sindicalistes de província, floristes, venedors autònoms d'assegurances, monitors, mecànics de barriada, i així podria anar dient i me'n deixo els millors. I, finalment, hi ha els productors directes: pagesos, obrers, i especialment aquests proletaris nouvinguts que arriben avui dia en massa del continent negre. La nostra mitologia, la dels Fenicis, consisteix a dir que aquesta repartició és natural i inevitable. És com si un déu hagués modelat els habitants del nostre país a partir d'una barreja de terra i metall. D'una banda, com que tots són fets de terra, tots pertanyen al mateix país, tots fenicis, tots obligatòriament patriotes. Però, per una altra banda, l'aportació de metall els diferencia. Els qui tenen or al cos són fets per a dominar; els qui tenen plata, per a ser la classe mitjana. Pel que fa als estrats inferiors, el déu els ha barrejat bastament amb ferro. Només que, segons alguns, el mite no s'acaba aquí. Un dia, diuen aquests predicadors subversius, vindrà una mena de contra-déu, la forma del qual encara ens és desconeguda. Serà un sol home? Una dona de bellesa radiant? Serà un equip? O bé una idea, guspira que estén el foc a tota la plana? Impossible de saber-ho. En qualsevol cas, aquest contra-déu farà fondre tots els Fenicis, fins i tot potser la humanitat tota sencera, i els repararà de tal manera que tothom sense excepció estarà compost d'una barreja indistinta de terra, de ferro, d'or i d'argent; aleshores els éssers humans tindran a bé a viure sense divisions, mostrant tots una idèntica pertinença a la igualtat del destí»

Glaucó – Heus ací, efectivament, un mentida ben bonica! s'exclama Glaucó.

Sòcrates – Però la formació de la nostra política, afegeix Sòcrates, l'educació que l'acompanya, no són com la del contra-déu del Fenici? Deixem, per això, que aquesta ficció faci el seu camí com li vingui de gust en l'esdevenir de la vida anònima. Pel que fa a nosaltres, demanem-nos d'entrada que s'esdevé

de la societat si hom suposa que ja no hi ha ni or, ni plata, ni ferro, ni dalt ni baix, sinó solament els iguals, pels quals no hi ha tasques que calgui reservar a tal o tal grup inferior, sinó solament allò que tots hem de fer en profit de tots.

Extra 02 - El soldat desconegut - – Alain Badiou

Al propietari, al banquer, al «trionfador», els hauria de succeir el genèric anònim del poble reunit en assemblea, i de tot el que és fidel a aquesta concentració, de la mateixa manera que a la banda de Moubarak li ha succeït, si més no durant un temps, i per a nosaltres que desitgem el Veritable, la plaça Tahrir, sigui quin en sigui el seu destí final.

A títol d'il·lustració, considerem el motiu del monument «al soldat desconegut». Aquí hi ha, indiscutiblement, un reconeixement de la potència de l'anònim, de la potència del genèric, de la igualtat. És tal, aquesta potència, és evidentment reconeguda talment pels pobles, que fins i tot els botxins dels pobles li han de construir un monument. És clar, hi ha en aquesta utilització de la potència del motiu igualitari una apropiació que n'inverteix el sentit. Car aquest famós soldat desconegut està embolcallat amb la bandera tricolor, envoltat pel culte a la Nació, de l'obligació identitària, en nom de la qual s'ha conduït al soldat en qüestió a fer-se matar. Aquest soldat desconegut ha mort, no en el principi d'afirmació del genèric, sinó amb l'objectiu de soldar mitjançant batalles sangonents les tenebroses contradiccions inter-imperialistes entre Francesos, Anglesos i Alemanys. En aquestes batalles, milions de soldats, desconeguts o no, han estat sacrificats de forma innoble. Si una gran part de la joventut camperola francesa ha pogut ser enviada a la massacre per defensar interessos que no eren en absolut els seus, és perquè se'ls ha fet seguir el pas de la marxa de la identitat («Mort als alemanys»). El soldat desconegut ha mort al servei del Moloch identitàri.

Audios

<http://www.enespiral.net/aladeriva/aladeriva.html>